

ifj. Zászkaliczky Pál

Honnan van az úrvacsora ereje, fénye és energiája?

Böjt 4. vasárnapjának hete

„És vacsora közben...” (Jn 13,2)

Már a címét sem tudom a filmnek, amelyben a következő jelenetet láttam (vagy legalábbis én így emlékszem rá 😊). Gyerekek játszanak a házban, rajtuk kívül nincs otthon senki. Egyszer csak zajt hallanak a pince felől. Először megpróbálnak nem tudomást venni róla, de a zaj időről időre megismétlődik. Látjuk, ahogy a gyerekek félelme nőttön nő. A nagyobbak ijesztgetik a kisebbeket és előadják a nagy bátrát, de rajtuk is látszik a bizonytalanság. Végül elemlámpákat vesznek elő, és elindulnak lefelé a lépcsőn. Óvatosan lopakodnak lefelé, a fából készült fokok finoman recsegnek a lábuk alatt. Az elemlámpák persze nem világítják be az egész helyiséget, így mindig vannak sötétben maradó részletek. A pince rendetlen, tele van használaton kívüli tárgyakkal, nagy a por, a sarkokban pókháló. A gyerekek óvatosan lépkednek, szétválni nem mernek, egymásba kapaszkodva haladnak. A zaj erősebb, érezhető, hogy közelednek a forrásához. Végül a lámpa világának fénykörében megpillanthatunk egy anyamacskát, aki éppen most tér vissza apró kölykeihez, hogy a vadászata után megszoptassa őket. Megkönnyebbülnek a gyerekek, velük együtt a nézők is.

A fény bevilágított a sötétbe, feltárta az igazságot, így már minden sokkal könnyebb. De mi lett volna, ha ott valami tényleg rettenetes dolgot találnak? Ha olyan szörnyűséggel szembesültek volna, amelyet nem tudtak volna elviselni a lelkükben? Vagy ha a sötétből felbukkanó alak a vesztükre tör? Vagy ha olyan rejtett dologra derül fény, amit jobb lett volna soha meg nem ismerni?

Általában nem szeretem, ha egy hosszabb bibliai szakaszból kiragadnak egy pár szavas részletet, mert ez nagy félre- és belemagyarázásokra ad lehetőséget. (A címet és az igehelyet is kaptam a mai elmélkedéshez.) A fent jelzett három szó abból a történetből lett kiemelve, amikor Jézus megmossa tanítványai lábát. Mindez „vacsora közben” következett be. Jézus tudja, hogy Júdas lesz az árulója, tudja, hogy a többiek mind elfordulnak tőle, félelmükben elfutnak, megtagadják majd, és mégis. Levette felső ruháját, kendőt köt maga köré, odahajol mindegyikük lábához, és megmossa azokat.

Megalázkodás ez? Inkább példamutatás a szolgálatban. És apropó ahhoz, hogy megtanítsa nekik, és rajtuk keresztül nekünk is, az Ő élete példaadás tetteiben és tanításában egyaránt. Hogy aki őt követi, az nem tarthatja magát többre másoknál.

Mindezt vacsora közben. Tudjuk, Jézus, az Isten Fia teljes közösséget vállalt az emberrel, felvette emberi formánkat, közénk ül, velünk eszik.

Mint azon az utolsó vacsorán is – amiről János egyébként nem tudósít –, amelyen az úrvacsora szentségét adta a követőinek. És itt el is érkeztünk a címben feltett kérdéshez. Jézus az, aki fényével bevilágít életünk legrejtettebb zugaiba. Ha nem rutinszerűen, hanem őszintén kitárt szívvel vesszük magunkhoz Krisztus testét és véréét, akkor megérint, átvilágít, leleplez és ezáltal lesújt. Ha megértem, hitemmel felfogom, hogy az a test értem és miattam töretett meg, az a vér értem és miattam ontatott ki, akkor minden fegyveremet leteszem előtte, hagyom, hogy működjön bennem, hogy legsötétebb pincezugomba is bevilágítson és kitakarítson ott. Csak így és csak ekkor jön létre – Luther szavaival élve – a szent csere: én átadom neki, ami az enyém, a bűnöm, Ő is átadja nekem, ami az övé, az igazságát. Ez tölt el, ez tesz boldoggá, egyedül ettől könnyebbülök meg. És ezért, csakis ezért fogad el majd az Atya a végső órán igaznak, és állít a jobb keze felőli oldalra.

Olyan napokat, heteket, hónapokat élünk meg, amikor el kell hagyni a személyes találkozásokat, amikor nincs, és a közeljövőben nem is lesz lehetőségünk magunkhoz venni Urunk testét és véréét. Bárcsak felhasználná a Szentlélek Úristen ezt az időszakot arra, hogy növelje bennünk a vágyat a vele való közösség iránt, mind a hallható, mind az ízlelhető Ige formájában! Imádkozzunk ezért!